

Glossa al Baró de Charlus

Per raons estrictament personals, i perquè d'alguna manera cal racionar el temps disponible, no sóc lector assidu de la premsa diària de la ciutat de València. Per la qual cosa, no tinc tampoc el plaer d'assaborir els articles que en aquesta premsa publica regularment el senyor Baró de Charlus. Una llàstima, perquè sota el nom de l'alt personatge prouistià del *costat de Guermantes* i de *Sodoma i Gomorra* s'amaga una de les personalitats més fascinants de la vida pública valenciana. És el cas, però, que circumstancialment m'ha vingut a les mans un paper que el baró ha publicat amb el títol de *Cambio de papeles*, la lectura del qual m'ha estimulat irresistiblement a la glossa, meditació sobre el text o anàlisi del discurs. Pràctica a la qual tinc molt escassa afecció, però és que en aquest cas el text s'ho val, i amb escriu.

Vejam. Comença el baró d'aquesta manera: "Lo que son las cosas. Tanto escándalo por la Trobada lizonquista y va la Generalitat y organiza la suya particular, y ampliada, la semana del 9 de Octubre. Ahí es nada. Desde Tania Doris al Titi, la zarzuela, Don Pío, el concurso fallero de play-back, etc.". Si aquesta, pense jo, és la descripció fidel dels *festejos* populars que la Generalitat ha organitzat amb motiu del 9 d'Octubre, que el Nostre Senyor tinga pietat de nosaltres. Al baró, tanmateix, no és això el que l'espanta, sinó que li estranya que uns altres no se n'hagen espantat: "Servidora no salía de su perplejidad a la espera del consabido manifiesto de los cuarenta y cuatro intelectuales de siempre en contra de tamaña villanía. Pero no". De moment no sabem qui són els quaranta-quatre intel·lectuals "de sempre", però el menyspreu que tal gremi o societat inspira al baró-servidora, és més manifest que el manifest que esperava i no ha arribat. Els quarant-quatre de sempre, són descrits a continuació com a "izquierda *tutankamona* (vulgo momifica-

da)"; la qual se suposa que en aquests dies deu anar molt "ocupada haciéndole la respiración artificial a Marx. a ver si consiguen resucitarle", i per això no té ja ni temps de fabricar manifestos contra la cultura popular que promou la Generalitat. A la infinita vulgaritat del lloc comú, a la manera més banal d'insultar, el baró, afegeix la burla més tronada i barroera. Cadascú segons el seu estil. És una antiga i penosa història.

¿I per què els intel·lectuals de sempre no han fet ara un manifest? Molt simple, segons el baró: perquè "no andaba de por medio don Vicente (G. Lizondo, per als forasters), comodín que tan cómodo le resulta al *gauchismo* más pueril del municipio a la hora de jugar al pim pam pum". Els susdits intel·lectuals, doncs, quan firmen o escriuen contra la cultura lizonquista, és només perquè són puerils, perquè són *gauchistes*, o perquè tenen ganes de practicar el ping pong o el tir de fira. Pobres imbècils retardats mentals, que necessiten l'excusa de Lizondo per tal de dir alguna cosa, i sense Lizondo no serien res ("cada vez está más claro que si don Vicente no existiera, habría que inventarle"), ni podien escriure de res ("a ver si no de qué iban a escribir algunas"). Pobres idiotas, també, que no han sabut captar la cosa més important que es dedueix de les paraules del baró: que la cultura lizonquista i la cultura que promou la Generalitat valenciana són pràcticament una i la mateixa cosa. La cultura del "pueblo llano", del "pasodoble" i de la "copla". Amb alguns afegits implícits que no cal detallar. La

cultura de l'espanyolada en harmònica sintonia amb la valencianada. O siga, la cultura de Canal 9, segons s'encarrega de concretar el mateix baró: "todo queda en ca-

sa".

L'última desgràcia dels intel·lectuals és que "de ordinario se representan a sí mismos i que encima, mucho ojo, jamás han votado al socialismo gobernante". Almenys els quaranta-quatre. Gravíssima cosa és que: a) els intel·lectuals en qüestió no representen ningú, o que b) el socialisme governant no tinga cap intel·lectual que firme manifestos contra el lizonquisme, o que c) els intel·lectuals no lizonquistes siguen tan refractaris al socialisme governant. Jo, si manara en el socialisme governant, meditaria profundament sobre el tema. És clar que, segons el baró, tot això és una gran i saludable confusió, necessària per a l'aparició de la llum (original idea cosmogònica), i que és "como lo del *big ben* explosionando el universo, pero en plan de ir por casa". Supose que el baró devia voler dir *big bang*, i no el rellotge de Londres, però la cultura dels aristòcrates també patina de vegades. En fi, toca les hores el Big Ben, o el big bang, es fa la llum de la confusió, i s'inaugura la nova Mostra de cinema de València amb una pel·lícula de la Isabel Pantoja. El deliri: "Maravillosa la inauguración", escriu el baró. "Nunca hubo en Valencia tanta concentración de joyas, lamés, modelazos, caras lustrosas y gente guapa". ¡Visca el big bang, que la dreta ha arribat i és més guapa que l'esquerra! Al·leluia. L'ètica està feta merda, remata el baró, i per tant "conservemos, al menos, la alegría gozosa de la estética". D'aquesta estètica de joies-Don Pio-modelazos-Pantoja-gente guapa-Lizondo i etcètera. A més. Que Déu conserve el baró i qui li paga la generosa nòmina.

Joan F. Mira